

4

ORDINIS IVRIDICI DECANVS
IOANNES STEPHANVS PÛTTER

L. V. D. REGI A CONSILII IUSTITIAE INTIMIS ET PROFESSOR
IVRIS PVBLCI ORDINARIVS ACADEMIAE
H. T. PRORECTOR

VIRORVM PRAENOBILISSIMORVM
CAROLI LEOPOLDI ERDTMANN
MEGAPOLITANI,
GEORGII LVDOVICI BOKELMANN,
HAMBVRGENSIS,
CLEMENTIS WICHMANNI CAROLI
PRINSHAVSEN
HAMBVRGENSIS,

GERARDI FRIEDERICI A GÛLICH
OSNABRVGENSIS

SOLLENNIA INAVGVRALIA INDICIT.

PRAEMISSA COMMENTATIONIS
*de instauratione imperii Romani sub Carolo M. et Ottonibus
facta eiusque effectibus*

P A R T E Q V A R T A
*de secundae illius instaurationis sub Ottone M. eiusque suc-
cessoribus factae veris effectibus.*

GOETTINGAE

EX OFFICINA P. A. ROSENBU SCH MDCCLXXIV.

ORDINIS VINDICI DECANVS
IOANNES STEPHANVS TVTTER

CAROLI LEOPOLDI ERDTMANN

GEORGI LAVOICI BOKELMANN

ELEMENTIS WICHMANNI & ROMI
PRINSHAUSEN

GERARDI FRIDERICI & GELICH

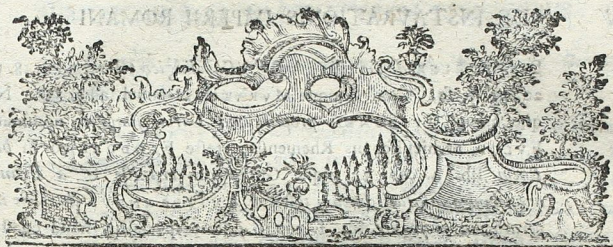
SOLLENNIS IN VOBIS

DE REFORMATIONE IMPERII ROMANI
PARTI QVINTA

DE REFORMATIONE IMPERII ROMANI
PARTI QVINTA

1711

§. I.

Quandoquidem renouatio imperii Romani sub Carolo M. facta neque sub ipso, neque sub eius posteris hunc effectum habuit, vt vlla ratione misceri aut confundi potuissent diuersa plane imperii illius Romani regnique Longobardici atque Francici regni iura; multo minus tale quid accidere potuit, ex quo *post fata Caroli crassi* procius *seuinctae Italia Romaeque a Franciae regno* fuerunt. Etiam si enim primi, qui iam de Italia Romaeque sibi subiuganda contendebant, BERENGARIVS et GUIDO, praecipuum sui cuiusque iuris argumentum in eo posuisse videantur, quod *e feminea Caroli M. progenie* oriundi essent (a), tamen *sola de Italia* ii certabant, idque iam vniversae *monarchiae Francicae* fatum irretactabile imminere videbatur, vt *in plures* dilaceraretur *partes*, quae an vnquam consolidari iterum potuerint, vix vlla spes supererat. Tantum abfuit vt tum indissolubile, ne dicam vnum idemque regnum haberetur, quod ex tot originarie diuersis nec vnquam vnitis regnis consistebat.

(a) BERENGARIVM I. Ludouici pii ex Gisela nepotem fuisse, extra omnem controuersiam est positum, veluti quod probatum dedit Io.

1) *Post fata Caroli crassi*
A) *ab Italia Romaeque plane seuinctum fuit Francicae regnum,*

DAV. KOELER *de familia Augusta Carolingica* tab. 5. num. 18. 19. 20. p. 65. sq. Conf. quoque MVRATORII *annal.* ad a. 888. Neque minus GVIDONEM *propinquum Caroli simplicis* nominavit FVLCO archiepiscopus Rhemenfis, teste FLODOARDO in *bist. Rhem.* lib. 4. cap. 5.; atque Guidonem *traxisse & a Francis quandam adfinitatis lineam* testatur LVITPRANDVS *de rebus imperatorum et regum* lib. I. cap. 6.; licet specialius haud constet, qua ratione ad Caroli M. progeniem pertineat. MVRATOR. l. c. Compara quoque, quae commentatus est Ioach. Erdm. SCHMIDT *diff. de Longobardis eorumque in Italiae regno a Guidone Spoletino non sola electione quaesito* (Len. 1749.) §. 35. sq. p. 41. sq.; cui tamen iungi meretur Car. Franc. Lub. HAAS *spicilegium observationum de connexionione Italiae cum regno Germanico*, (Marburg. 1770.) p. 78. sq.

§. II.

Initio quidem GVIDO, quum Franciam magis quam Italiam adpetere, atque hanc Berengario relinquere in animum induxisset (a), sibi persuasisse videtur, ad Franciae quoque regnum obtinendum sibi profuturam esse coronationem Romae factam; sed magno opere spem fellit euentus. Suum enim ipsorum regem Franci etiam occidentales sibi constituerunt OTTONEM, atque coronam siue Francorum consilio Romae susceptam iure meritoque nullius fecerunt Franci (b). Quare nihil Guidoni supererat, quam vt Italiam nunc, si fieri posset, Berengario eripere tentaret (c), sibi que saltem ipsius Romae imperium vi coronationis ibidem susceptae vindicare admitteretur (d).

(a) LVITPRANDVS *de reb. imp. et regum* lib. I. cap. 6.: „Duo ex Italia praepotentes principes — quorum alter Wido, alter dicitur est Berengarius. Hi sane tanto sunt amicitiarum foedere conglutinati, vt sibi hoc iureiurando promitterent, quod, si regi Carolo supersites forent, alterius alter ordinationi conniueret; „simul

licet v) Guido
purasse videtur,
Romae
susceptam
coronam ad
obtinendum
Franciae regnum
sibi profuturam
esse;

„simul vt *Wido*, quam Romanam dicunt, *Franciam*, *Berengarius* obtineret *Italicam*.”

(b) *LUITFRANDVS l. c.*: „Contigit igitur vtrumque, *Widonem* atque *Berengarium*, *Caroli* regis funeri deesse; cuius tamen interitum *Wido* vt audiuit, *Romae* profectus est; et absque *Francorum* consilio totius *Franciae* vnctionem suscepit imperii. *Franci* itaque *Odonem*, quoniam *Wido* aberat, regem constituunt; *Berengarius* vero *Widonis* consilio, quemadmodum ei iurorando promiserat, *Italicis* regni suscepit imperium; *Wido* autem *Franciam* petit.”

(c) *LUITFRANDVS l. c.*: „Quoniam *Francorum* rex esse nequibat (Wido), frangere, quod *Berengario* fecerat, iusiurandum de- liberat, collectoque prout potuit exercitu *Italiam* ingressus — *Berengario* bellum parat.”

(d) Hic inprimis memoratu dignum est, quod *MVRATORIVS* ad a. 891. describit, seque vidisse testatur, sigillum *Guidonis* cum inscriptione: *GVIDO IMPERATOR AVGVSTVS*, — et *RENOVATIO REGNI FRANC.*, cui quidem addit *MVRATORIVS*, a regno *Francorum* adhuc longe absfuisse *Guidonem*, quum *Romanorum* solum imperator ne totam quidem *Italicam* tenuisset, nisi spem *Galliae* quoque potiendae forte mente sua concepisset. Ego vero nullus dubito, ante oculos hic *Guidoni* versatum fuisse sigillum *Caroli M.* cum eadem plane inscriptione: — *IMPERATOR AVGVSTVS*, et — *RENOVATIO REGNI FRANCORVM*, quod iam alibi allegavi ex *MONTFAUCON* monumentis monarchiae *Francicae* tom. I. p. 274. Adeoque *Guidoni* non venit in mentem, vt se instauratorem regni *Francici* gloriaretur, sed vt imperii *Romani* a *Carolo M.* renouati *Francisque* adquisiti iam in se pariter *Francici* generis principe de nouo instauratum esse indicaret. Nec certe ipsum *Franciae* regnum *Romanumque* imperium tunc vnum idemque fuisse habitum, nemo non, credo, facile mihi largietur.

§. III.

et 2) vicissim Arnulfus praeter Franciam Italiam quoque sibi vindicare adniteretur.

Vicissim ARNULFVS iam ab a. 888. inde Franciae orientalis iunctaeque ei Lotharingiae regno potitus, a. 896. *Romae* etiam *imperator coronatus* fuit (a), et *abbine* non imperatoris solum titulum gessit, sed et iura imperatoris Romanorum regisque Italiae data occasione sibi vindicauit (b). Verum ipse in Italiam amplius haud venit (c), nec impedire potuit, quo minus LAMBERTVM Guidonis filium Romani imperatorem iterum agnoscerent (d). Nec porro Ludouicum infantem, Conradum I., Henricum Aucupem vnquam in Italiam venisse constat. Adeoque per omne hoc aeuum *omnino se-iuncta Germania ab Italia* fuit.

- (a) *Annales Fuldenfes* ad a. 893.: "Missi Formosi apostolici cum episcopis et primoribus Italici regni ad regem (Arnulfum) in Boioaria aduenerunt, enixe deprecantes, vt Italicum regnum, et res S. Petri ad suas manus a malis Christianis eruendum aduentarent, quod tunc a Widone tyranno affectatum est." Ad a. 894. "Iterum rex a Formoso apostolico per epistolas et missos enixe Romam venire inuitatus est. Rex vero cum consilio episcoporum suorum petitionibus his satisfacere decreuerat, mense Decembri de Francia et Alemannia in Italiam promouit exercitum." — Ad a. 885. et 896: "Rex totusque exercitus tandem urbem Romam aduenerunt; — omnis Senatus Romanorum, nec non Graecorum schola, cum vexillis et crucibus ad pontem Miluium venientes regem honorifice cum hymnis et laudibus suscipientes ad urbem perduxerunt. Iam Apostolicus, paterno amore diligendo regem, ante paradisum, loco, qui dicitur gradibus S. Petri, suscipiens, et honeste ad basilicam beatorum apostolorum lactificando introduxit, et secundum morem antecessorum suorum imperialem consecrationem capiti imponens, *Caesarem Augustum* appellauit. Dispositis ibi multimodis rebus, *omnis Romanorum*
 „populus

„populus ad S. Paulum cum iuramento *imperatoris fidem promittens.*“ &c.

(b) Pluribus diplomatum testimoniis hoc probauit Christian. Gottlieb. SCHWARZ in dissertatione, qua ex *historia Arnulfi Imp. sententias quasdam dubias et controuersas* disquisiuit (Altorf. 1744.) §. 4. p. II. sq.

(c) Perperam enim tertiam Arnulfo a. 898. factam in Italiam expeditionem a nonnullis tribui, docuit SCHWARZ. *l. c.* §. 5. p. 19.

(d) SCHWARZ *l. c.* p. 17. sq.

§. IV.

Duo autem quum proprie diuersa iterum *regna* essent Romanum imperium et Longobardiae, seu, uti nunc vocabatur, Italiae regnum; aemuli quidem semper vtriusque regni aderam, at mox tamen utroque vnus alterue, mox alterutro tantum hic, altero ille reuera potiti erant. Atque sic *Italiae reges* quidem fuerunt ab a. 888. Berengarius I. inde († 924.), ab a. 921. inde Rudolphus Burgundiae rex, ab a. 926. inde Hugo Prouinciae dux, et ab a. 931. inde filius eius Lotharius. *Imperatoris autem Romanorum* dignitatem post Lambertum († 898.) demum a. 901. obtinuit Ludouicus Bosonis filius rex Prouinciae, eumque in hac dignitate a. 915. excepit Berengarius I. modo nominatus, quo a. 924. trucidato nemo amplius ad Ottonem I. vsque titulo imperatoris vsus fuit (a).

B) *Italia Romanaque proprie duo diuersa constituebant imperia.*

(a) Eu

VIII DE INSTAURATIONIS IMPERII ROMANI

(1) En schema regum Italiae et imperatorum ab a. 888. inde:

REGES ITALIAE.	IMPERATORES.	COIMPERATORES.
888. Berengarius I.	889. Guido.	892. Lambertus.
(900. Ludouicus Bofonis filius)	894. Lambertus (896. Arnulfus)	
	901. Ludouicus Bofonis filius.	
	915. Berengarius I. † 924.	
(921. Rudolphus Burgundiae rex.)		
924. Rudolphus Bur- gundiae rex.	924.	
926. Hugo Prouinciae dux.		
931. Lotharius Hugonis filius.		
950. Berengarius II. cuiusque filius Adelbertus.		

§. V.

II) In Ottone
M. inflaura-
ta fuit inter-
rupta ali-
quamdiu im-
peratorum
series.

Reuera itaque quum ab a. 924. inde vsque ad a. 962. intra spa-
tium triginta octo annorum nullus Romanorum imperator fuisset,
noua iterum renouatio imperii Romani erat, dum OTTO M. d. 2.
Febr. 962. a Iohanne XII. papa imperator Romanorum coronabatur.
At longe tamen aberat, vt eadem in hac renouatione, quam in illa,
quae tempore Caroli M. contigerat, circumstantiae deprehenderen-
tur. In illa enim inflaurabatur imperium, quod inuasionem extero-
rum populorum ante hos trecentos viginti quatuor annos plane ex-
stinctum fuerat, cuiusque pristina dignitas caesarea, in obliuionem
fere deducta, tum iure quasi postliminii reducebatur, mutata inte-
rim cetera ipsius regni formula et indole, vndequaue fere eam con-
sideraueris. Eo autem tempore, quum Otto M. hanc rem adgre-
deretur,

deretur, reapse *non extinctum* fuerat *imperium Romanum* eique inhaerens dignitas, *sed* singulari modo ratione ii, qui summa tamen rerum in Italia potiti erant, ad coronam Romanam adspirare non poterant, adeoque iniuria modo temporum aliquamdiu *interrupta* erat *imperatorum series*, quae iam quasi post longius quoddam interregnum de nouo continuabatur.

§. VI.

Quamuis igitur prima illa renouatio imperii Romani haud ita comparata esset, vt Carolus M. satis adposite successor Romuli Augustuli dici potuisset; in hac secunda tamen eiusdem imperii renouatione omnino OTTONE M. non solum in Italiae regno in Berengarii II. eiusque filii Adelberti, quippe vtriusque a se deiectioni, locum successit, sed etiam *Berengarii I. imperatoris* iam a. 924. defuncti *successor* ab anno 962. inde non minore iure, ac Carolus VII. successor Caroli VI. imperatoris fuit, interregnum licet breuius hic intercesserit. Eademque ratione Otto M. omnino *et successor Caroli M.* in imperio Romano erat perinde, ac Carolus VII. imp. non Caroli VI. solum, sed et Caroli V. Caroli IV. ceterorumque pristinorum imperatorum successor fuit.

ita tamen, vt
1) tam postremi imperatoris Berengarii I. quam Caroli M. successor esset Otto M.,

§. VII.

Sane Ottonem exemplar Caroli M. sibi ob oculos posuisse, ipsa rerum ab eo gestarum historia testatur. Nec quidquam adeo eum impediabat, quo minus *eadem omnino iura, quibus olim Carolus M. tamquam imperator Romanorum usus fuerat,* et sibi vindicare et suis iterum ipsius posteris relinquere potuisset, *nisi* qua forte legitima rerum *mutatio* a Caroli M. temporibus inde contigerit.

eademque iure circa iura haberet, suos que in posteros transmiseret;

B

§. VIII.

§. VIII.

Sed 2) manente quoque diuersitate regnorum Italiae et Germaniae,

Sed et certe in primis *idem* ille *imperii Romani ad regnum Francorum habitus* adhuc tempore Ottonis M. erat, qualis is sub Carolo M. fuerat. *Diuersa* nempe *tria regna* manebant, Romanum, Longobardicum atque Francicum, immo posterius hocce in plura nunc Franciae orientalis et occidentalis Burgundiaeque regna subdivisum, e quibus tamen nunc solum *Franciae orientalis* seu *Germaniae Teutoniae* (vti eo aeuo vocabatur,) regnum hanc praerogatiuum fortiebatur, vt soli illi imperium Romanum Longobardicumque iungeretur.

§. IX.

eodemque, qui sub Carolo M. erat, instaurati huius imperii etiam ad primum Romanorum imperium habitu;

Qualescumque autem in Franciae Germaniaeque populos nec Ottoni magis, quam Carolo olim, quidquam iuris ex renovatione illa imperii Romani adcrefcere poterat. Quin plane *alia* etiam Ottonis qua Francorum regis et qua Romanorum imperatoris *persona* erat. *Nulla regnorum coniunctio*, nulla vnus in alterum *incorporatio* etiam hic agebatur. Multo minus in hac secunda Romani imperii renovatione *de translato a Graecis imperio* quidquam somnari, aut Otto M. successor Iustiniani haberi poterat.

§. X.

Quae omnia demum post aeuum Ottonum aliter concepta sunt.

Necdum omnium harum rerum in documentis librisue hocce Ottonis primorumque eius successorum aeuo scriptis vllum, quantum mihi quidem constat, vestigium occurrit. At vero non tamen diu amplius haec vera pristinaque rerum facies perdurauit, sed mox longe alia de omnibus iis exorta sunt ratiocinia. Quae quo profundiores adepta radices sunt, quo foecundiores, vti solent errores, protulerunt aliorum errorum fructus, quo magis tamen a vero aliena fu erunt,

SVB OTTONE M. FACTAE VERIS EFFECTIBVS. XI

fuerunt, eo digniora sunt, quorum origines et progressus et effectus curatius, quoad eius fieri potest, inuestigentur.

Proximae tamèn non diu defuturæ occasione continuatio huius pensæ relinquenda erit. Iam enim aduunciandi sunt aliquot candidatorum legitima iuris scientia promeriti honores.

Primus eorum est

VIR PRAENOBILISSIMVS ET AMPLISSIMVS
CAROLVS LEOPOLDVS ERDTMANN
MEGAPOLITANVS

ORDINI EQVESTRI CIRCVLI CRIVIZIENSIS A SECRETIS
ET INSTITVTI HISTORICI GOETTINGENSIS SODALIS

qui vitæ suæ studiorumque rationes sequenti relatione exposuit.

Natus sum Crivizii anno MDCCXXXIV die XI. mensis Martii. Patrem habui Christophorum Philippum Fridericum ERDTMANNVM, Consulem Crivitzensem, insimulque secretarium nobilitatis huius circuli, et matrem, Margavetham Elisabetham, natam STAHLBERGEN. Patre, dum vix XIV. aetatis annum agerem, orbatus, Wismariensi lyceo per quadriennium interfui, ubi quos habui doctores atque fautores, gratissimo nunquam non prosequar animo. Deinde Goettingam abii, ibique, a Magnifico tunc temporis Pro-Rectore S. R. WALCHIO d. VIII. mensis Aprilis MDCCCLXIII. ciuium academicorum albo inscriptus, viros celeberrimos GATTERERVM in Historia Vniuersali veteri, arte diplomatica, et numismatica, in Geographia tam Mathematica, quam politica et historia litteraria; ACHENWALLVM in historia Europae recentiori, et statistica, HOLLMANNVM in Logica, Metaphysica, Physica et Ethica, KAESTNERVM in Mathesti pura et applicata, BECMANNORVM fratrum seniorum in Iure Naturae, et doctrina de interursario, AYKERVM in historia

iuris, GEBAVERVM ad textum institutionum, MEISTERVM ad Institutiones, Digesta, et Ius Criminale, BÖHMERYM ad ius Canonicum, et Feudale, et ad tit. ff. de appellat.; SELCHOVIUM ad ius Germanicum, Cavibiale, et ad Histor. iur. litterar.; PÜTTERVM, ad Encyclopaediam iuris, Historiam imperii, Ius Publicum, ad ius privarum Principum, ad rem iudiciariam imperii, et in praxi iuridica; VOGELIUM ad Medicinam forensis duces et doctores habui. Neque me dedignatus est GATTERERVUS, quem inter sodales instituti Historici eo tempore conditi d. XII. Dec. MDCCLXV. referret. Absoluto autem sic meo ipsius studiorum curriculo aliis repetendo praelectiones academicas inferuire aliquandiu studui; donec tandem a viro generosissimo de BARNER, dynasta de Bülow, consiliario provinciali ducatus Megapolitani, vocarer ad munus secretarii circuli equestris Crivitzienfis subeundum, quod eo libentius suscepi, quo incuriosior mihi erat memoria eiusdem muneris quondam a patre meo suscepti.

Diligentiae et doctrinae viri amplissimi quum nobis fatis recens esset memoria, eamque egregie recoleret speciminis inauguralis loco nobis transmissa disquisitio: *an ius Romanum in Germania receptum esse contendere possit?* ab ordine nostro facile obtinuit, ut absenti ei summi in iure honores et decernerentur et conferrentur teste diplomate in publicum emissio d. I. Iun. MDCCLXX.

Alter est

VIR PRAENOBILISSIMVS
GEORGIUS LVDOVICVS BOKELMANN

HAMBVRGENSIS

qui vitae suae rationes sequentem in modum exposuit:

Natus Bergae Cellensis A. MDCCXLVIII. Calendis Februarii, patre optimo beate defuncto, et cuius cineres summa animi devotione recolo, *efus sum Ioanne Henrico BOKELMANN, decurione equitum liberae civitatis*

*sis imperii Hamburgensis, matrem vero ad huc veneror Mariam Margaretham
 e stirpe SAVVEPLANIANA, quam, ut per longam adhuc seriem annorum
 saluam sospitemque esse sinat summum Numen, apprecor. Hi optimi pa-
 ventes, a prima statim aetate nullas curas, nullasque impensas subterfuge-
 runt, ut animus meus bonis vitae praeceptis exornaretur. Fidei igitur et
 curae viri optimi et praeceptoris fidelissimi CAPSII me commiserunt, ex
 cuius humanissimi viri solida doctrina cum fructum hausi, ut dignus iudica-
 rer, qui adscriberer civibus Lycæi Hamburgensis. Atque hic Doctores habui
 dignissimos nobilissimosque, B. WOLFIVM. B. REIMARVM, cuius memoria
 omnium mentibus ac sermonibus semper haerebit, Celeb. WUNDERLICH,
 BÜSCH, NOELTING et SCHÜTZ. Biennio in Gymnasio hoc exacto,
 hanc splendidissimam nrsarum sedem Georgiam Augustam petii et A.
 MDCCLXVII. D. 2. Maii, a Magnifico tunc temporis Prorectore Christ.
 Wilb. Franc. WALCHIO Theol. D. et Prof. Publ. Ord. in numerum ci-
 vium academiae receptus sum. Qua in academia splendidissima praelectioni-
 bus interfui Virorum eruditione ac humanitate praestantissimorum, Illustr.
 BOEHLERI in Institutionibus, Digestis, Iure Canonico et Feudali; Illustr.
 PÜTTERI in historia imperii, Illustr. MEISTERI in Institutionibus Di-
 gestis et Iure Criminali; Illustr. BEGMANNI in Processu civili; Illustr.
 SELCHOVII in Historia Iuris, Iure Germanico, et Iure Publico, Excell.
 CLAPROTHI in Actionibus forensibus, et Praxi Iuridica, denique etiam in
 philosophicis discendis Exc. FEDERVM Ducem secutus sum. Quibus finis
 studiis academicis, ab inlytis Iureconsultorum Ordine, ea qua par est obser-
 vantia petii, ut Licentiam summos in utroque iure honores consequendi, mi-
 hi concederent, quam quod mihi non denegauerint, gratissimo animo recorder.*

Posteaquam ad consueta specimina admissus vir praenobilissimus
 non solum eruditam interpretationem legum ex utroque iure ei pro-
 positarum nobis praelegit, sed et promte et facunde ad quaestiones
 ex legitima iuris scientia respondit; d. 26. Iun. MDCCLXX. habita
 prius lectione curforia ad L. 21. C. de testamentis praefide ill. BOEH-
 MERO publice et promte defendit theses solidae eruditionis plenas

de sibi adscriptis in testamento alieno, quo facta licentiam summos in iure honores capeffendi eadem die ei lubens et gratulabundus contuli.

Tertius est

VIR PRAENOBILISSIMVS
 CLEMENS WICHMANNVS CAROLVS
 PRINSHAVSEN
 HAMBVRGENSIS.

qui sequentem nobis exhibuit vitae gestae studiorumque narrationem:

Progenitus sum Hamburgi A. R. S. MDCCXLV. D. 11. Febr. Patre Henrico Christophoro Prinsbaußen et Matre Sara Elisabetha Rathen, jam multos ante annos pie defuncta. Parentum amantiſſimorum cura adoleſcens publicis et priuatis bonarum Artium Magistris, ex quibus praecipue Hamburgensis Iohannaei Rectorem MÜLLERVM nec non Ilfeldensis Paedagogii Rectorem MEISNERVM viros egregiis meritis eximiaque evuditione conspicuos, grata mente veneror, traditus horumque fideli opera linguis, tum antiquis tum hodiernis aliisque studiis sic dictis elegantioribus instructus sum. Hisce ut iungevem studia grauiora, in Acaſdemiam Goettingensem A. MDCCCLXV profectus, ibique ab Illuſtr. BOEHMERO institutiones Iuris Romani, Iuris Canonici et Feudalis, ab Illuſtr. PÜTTERO Ius publicum Imperii Romano Germanici, Historiam Imperii, ab ill. de SELCHOW Ius Germanicum, ab ill. MEISTERO Pandectas iuris Romani et ius Criminale, ab ill. CLAPROTHIO doctrinam de actionibus, ab ill. ACHENWALLIO Historiam statum Europae et Statisticam sic dictam didici. Ita studiis legitime absoluit honores iuris ambii ab Illuſtri Ordine Iuridico iam impetrandos.

Quinquennii litterarii hic transacti ut fructus promeritos caperet, admissus ad consueta candidatorum specimina non solum erudite

dite exposuit textus vtriusque iuris ea mente ei datos, sed et promte docteq; respondit quaestionibus e legitima iuris scientia ei propositis Deinde d. 11. Jul. MDCCLXX. praemissa lectione cursoria, qua *missionem in possessionem ex causa contumaciae* in lucem posuit, dissertationem inaguralem *de auctore contumace tam secundum iura communia quam statutarium Hamburgense* aduersus doctos aduersarios magna cum laude defendit, eademque die licentiam capeffendi summos iurium honores me interprete obtinuit.

Quartus denique superest

VIR PRAENOBILISSIMVS

GERHARDVS FRIEDERICVS A GVLICH

OSNABRVGENSIS

qui sequentem nobis exhibuit vitae suae studiorumque narrationem :

Natus sum Osnaburgi die 9 mensis Nouembr. MDCCXLI patre Gerharde Friderico von GVLICH mercatore, matre vero Gertruda SENGEN. Nihil magis optimi hi Parentes sibi cordi ac curae habuere, quam ut ab ineunte aetate scientiae necessariae mihi traderentur. Eorum igitur iussu, iam a septimo anno, usque ad decimum octauum, Gymnasium, quod apud nos viget, variis ibi Speciminibus editis frequentavi. Quo facto, parentibus auctoribus suasoribusque Lipsiam concessi. Ibi per biennium, praecipue quidem Iuri, sed simul quoque Historiae et Philosophiae operam nauavi. In Iurisprudencia ediscenda imprimis vsus sum, ZOLLERO, BAVERO, BREVNINGIO et SAMMETIO, quorum collegiis Pandectarum, Institutionum, Iuris Feudalis, Iuris Naturae, Artis Hermeneuticae et Historiae Iuris interfui. Historiam mihi tradiderunt BÖHME et ERNESTI, ille Historiam Imperii, hic Historiam vniuersalem, qui et me Antiquitates Populi Romani docuit. Philosophiae et quidem Metaphysices praecipua hausi
apud

ORDIN
IOANNES

L. V. D. REGI A CO
IVRIS

VIRORV
CAROLI

GEORGII L

CLEMENTI
PI

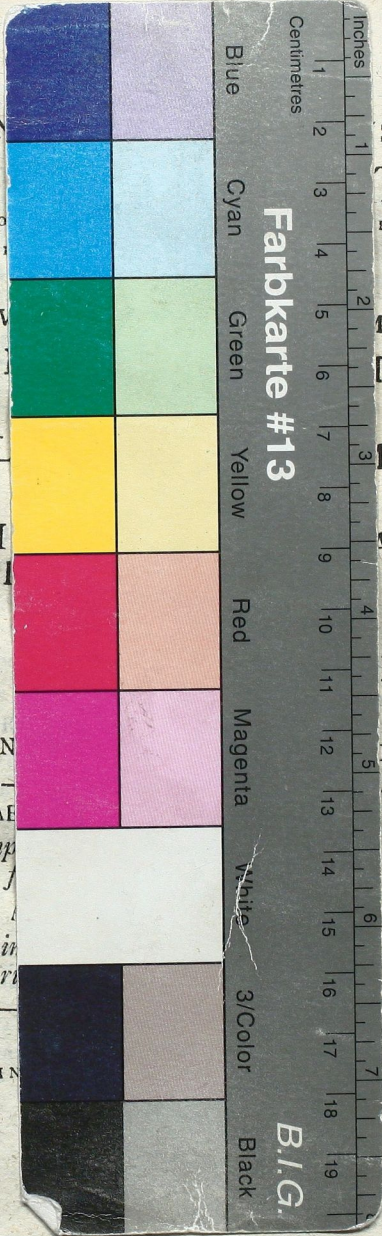
GERARDI

SOLLENN

PRAE
de instauratione imp

P
*de secundae illius in
cessfor*

EX OFFICI

S
TTER
ROFESSOR

IANN

IANN,

AROLI

LICH

T.

Ottobibus

sque suc-

B.I.G.

